

[Clausager.]

falder i Øjnene, er, at det jo ikke er Smaa-ting, der er Tale om: et Beløb paa i alt 150 Mill. Kr. ud over de Skatter, vi allerede har. Det er ganske vist Skatter af en særegen Beskaffenhed, idet der delvis skal gives Papir som Vederlag for dem, men der skal jo dog 150 Mill. Kr. ud i Løbet af 4 Aar, nemlig 50 Mill. Kr. om Aaret de to første Aar og 25 Mill. Kr. de to sidste. Det er ikke alle Steder, man drister sig saa højt op med nye store Skatter. Vender vi Blikket mod Nord til Norge, gaar det dér smaat frem i en anden Retning, og ser vi over til Sverige, gaar det stærkere derovre, de har ligesom mere Øje for, at i en Tid som denne gælder det om at mindske Byrderne, mindske Skatterne. Skal man gaa efter det sidste Valg, har vi her i Landet en høj skattet Regering — det er i Sandhed ogsaa en Skatteregering! Den forstaaer at lægge Skat paa, men ganske vist paa en særegen Maade, som jeg siden skal komme til. Den har ikke været nogen billig Regering. I de Aar, vi har haft Vanskeligheder, i Kriseaarene, er de samlede Skatter, baade de direkte og de indirekte, baade Statsskatter og Kommuneskatter, steget betydeligt; fra i 1929—30 at være omkring 680 Mill. Kr. alt i alt er de nu oppe paa tæt ved 800 Mill. Kr., og det er navnlig en vis Del af Lovgivningen, der gør, at Skatterne er steget saa meget; de sociale Udgifter er i de paagældende Aar steget fra hundrede og nogle og treds til to Hundrede og nogle og halvfjerds Millioner Kroner. Det er ingen billig Regering, vi har. Derfor kunde den godt være en god Regering; man kan somme Tider købe et kostbart Bæst, som alligevel kan være et billigt Dyr, men jeg tillader mig nu at sige, at det ogsaa maalt med den Maalestok: hvad faar vi for det? er en for dyr Regering. Nu maa man ikke tro, at en Opposition gaar med til flere Skatter, end den anser for højst nødvendigt, det gør en Opposition aldrig, saa var den i alt Fald ingen rigtig Opposition. Navnlig gør den det ikke over for en Regering, i hvis Politik den ikke er enig, og jeg tør nok sige, at vi ikke har saa lidt at indvende imod den Regering, der sidder; først og fremmest har vi den alvorlige Indvending imod den, at den ikke har villet tilpasse Forholdene efter de nye økonomiske Vilkaar udefra; i den Krisetid, vi har gennemgaaet, og som vi endnu i alt Fald til Dels er inde i, har den ikke haft Blikket aabent for, at det gjaldt om at nedsætte Skatter, Renter og Lønninger, kort sagt Udgifterne. Den har endogsaa paa visse Omraader ført an til Forhøjelse.

Jeg siger derfor, at man maa ikke vente, vi giver mere, end vi anser for nødvendigt, og vi giver heller ikke Tilslutning til flere Skatter, end vi anser for Betaling for noget, der er værd at faa.

Naar jeg nu skal sige noget om Lovforslagene, vil jeg først sige lidt om det Lovforslag, der omhandler Gældssaneringsydelsen, og hvorefter der skal opkræves 100 Mill. Kr., som skal bruges til Gældssanering. Nu synes jeg, det ser lidt underligt ud — det gør det ved første Øjekast og egentlig ogsaa fremdeles, jo mere man ser paa det —, det ser lidt underligt ud, at Skatteyderne skal være med. Hvad er det nemlig, der sker? Staten gaar ind mellem Kreditor og Debitor og ordner den yderste og dyreste Del af Gælden, oftest ved, at den nedskrives, den omsættes i alt Fald; men saa er det, Staten siger: Vi gaar ud og tager Pengene hos Skatteyderne og giver dem det Papir, vi ellers skulde give Kreditorerne! Jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til at skyde Skatteyderne ind derimellem, det er blot for at gøre det sværere at fatte og forstaa. Derimod kan alle forstaa, at Staten var med til at mægle, ordnede Forholdene og saa sagde: Nu giver vi Kreditor et Bevis for, at han har saa og saa meget til gode, og det garanterer vi for; saa faar vi et tilsvarende Bevis fra Debitor, og saa sidder vi dér i Midten og har faaet det ordnet. Bliver der et Tab, maa vi tage det; bliver der en Fortjeneste, tager vi den! — og jeg vil straks sige, at vi naturligvis ikke er uvillige til, om der skulde blive Tab, at dække det. Naar man gør det saa simpelt og ligetil, som jeg her har foreslaaet, kan jeg ikke se andet, end at Kreditor og Debitor kan være akkurat lige saa godt tilfreds med dette som med Regeringsforslaget. Jeg ved nok, at der skal være en Fidus ved, at Skatteyderne faar en Obligation for den erlagte Skat til meget lav Rente. Det er at tage det paa en lidt underfundig Maade. De skal baade give Skat og ikke give Skat. Skatteyderne har i alt Fald derved tabt noget. Jeg mener, at naar Kreditor skal have en Obligation, skal den lyde paa en ordentlig Rente. Det blev for Resten berørt i Gaar, saa vidt jeg erindrer, af mit Partis Ordfører, at vi var rede til at give Kreditor en Statsobligation, som bar en ordentlig Rente, 4 pCt. eller 4½, hvis den blev indskrevet og ikke kom paa Markedet og altsaa ikke bi-drager til at svække Kurserne; Debitor, som skal udstede Panteobligation til Staten, maa godt slippe med en noget mindre Rente. Kommer vi ind paa en konjunkturbestemt Rente, hvad jeg ikke skal indvende noget